

DESET HÁDANĚK

Loris Owenová

bambóok

bambôk

DESET HÁDANĚK

Loris Owenová

Liamovi

Jsi můj trochu Steampunk, trochu Theo a trochu moul.

*Díky za všechny stránky, které jsi obrátil,
a za všechny chvíle, kdy jsi mi věřil.*

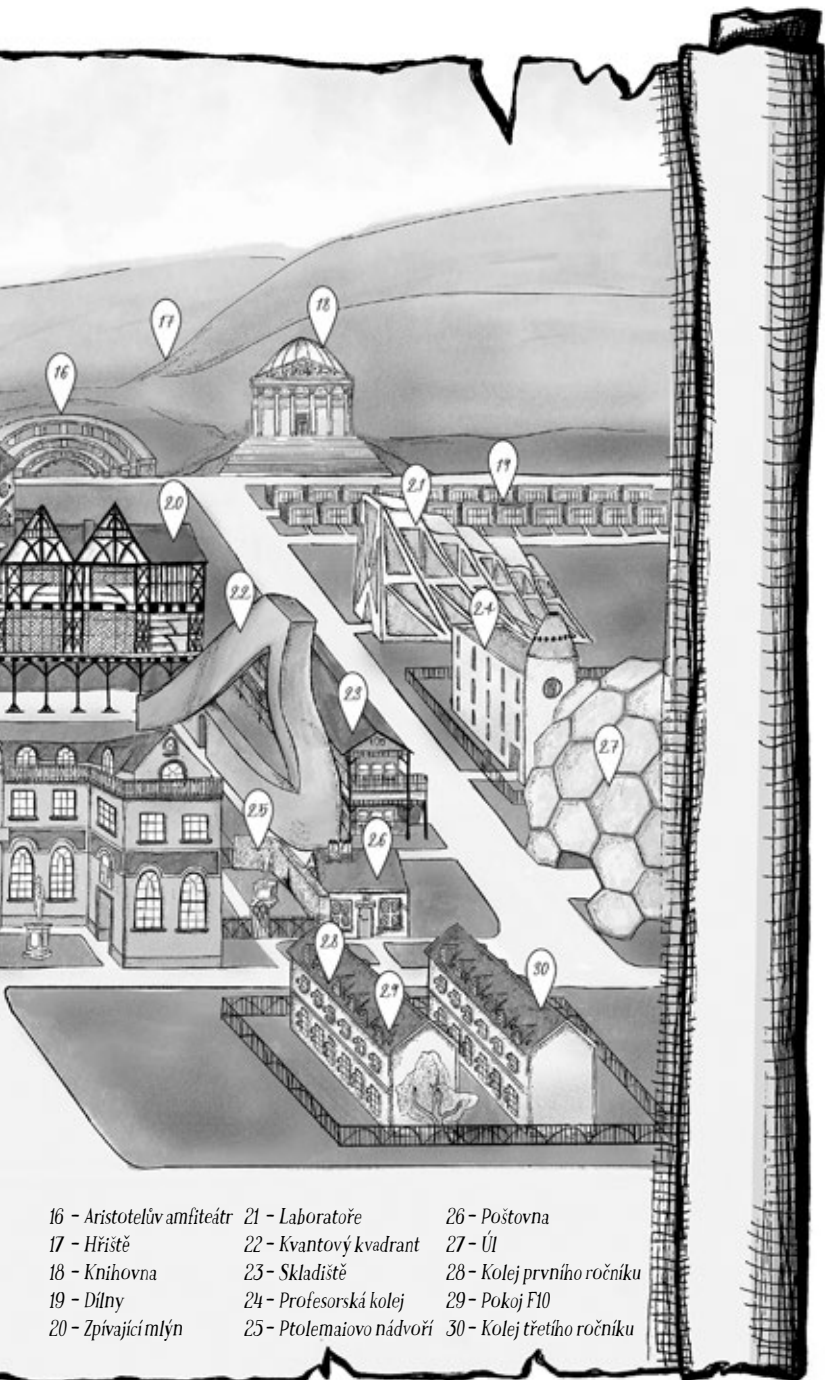
*Vnímej obyčejné jako mimořádné,
důvěrně známé jako cizí.*

Novalis

Fištrálova akademie podivuhodné energie

1 - Jiskroprskavá věž	6 - Hodinová věž	11 - Máselnice
2 - Hudebny	7 - Botanické zahrady	12 - Portrétní galerie
3 - Kolej šestého ročníku	8 - Kolej pátého ročníku	13 - Kolej druhého ročníku
4 - Dům atlasů	9 - Kolej čtvrtého ročníku	14 - Konfuciovo nádvoří
5 - Mapová síň	10 - Nebeská dvorana	15 - Zahrada obřích skokanů

16 - Aristotelův amfiteátr	21 - Laboratoře	26 - Poštovna
17 - Hřiště	22 - Kvantový kvadrant	27 - Úl
18 - Knihovna	23 - Skladiště	28 - Kolej prvního ročníku
19 - Dílny	24 - Profesorská kolej	29 - Pokoj F10
20 - Zpívající mlýn	25 - Ptolemaiovo nádvoří	30 - Kolej třetího ročníku

Kapitola první

Mince

Někdo mě sleduje.

Kip se rozhlížel ze své oblíbené skrýše uprostřed koruny velkého kaštanu, kterému říkal Šachtan. Minulo ho několik svátečních běžců a pejskařů, ale všichni se dívali do země.

Vrátil se k sešitu s domácím úkolem, který si rozložil na pěkně placatém kousku prostřední větve. Napsal však jen pár řádků, když se mu neodbytný pocit, že ho někdo pozoruje, vrátil – a byl ještě silnější než předtím.

Zdola na něj určitě nikdo nekoukal. Ashley jako obvykle zmizela se svými vřešticími kamarádkami, sotva ho vysadila z auta, a schůzka šachového klubu začínala až za dvacet minut.

Tak kdo? přemítal.

Kip přesunul váhu, aby se mohl rozhlédnout po parku za sebou, a instinktivně sebou trhl. Mezi holými větvemi se s lehounkým pohupováním tiše vznášel placatý oválný dron. Byl bílý, kovově lesklý a velký asi jako Kipova ruka. Vpředu z něj čouhaly dvě tlusté anténky, na konci každé z nich zářilo jasně zelené světýlko a zalévalo okolní větve přízračným smaragdovým přísvitem.

Kipovi trvalo několik vteřin, než promluvil: „Ahoj?“

Dron neodpověděl. Kip si nervózně uvědomil, že se ovál mírně roztahuje a zase stahuje.

Vypadá, jako kdyby dýchal.

Dron jako létající brouk z budoucnosti zvolna proklíčkoval mezi větvemi a připlul ke Kipovi blíž. Zastavil se tak blízko, že Kip na jeho lesknoucím se těle rozeznával odraz vlastního čela a nakrátko ostříhaných hnědých vlasů, podobně zdeformovaný, jako když se díváte na zadní stranu lžice.

„Co chceš?“ zeptal se.

Nehybně na něj hleděl odraz jeho vlastních očí – směsice hnědé a světle šedé, jako by se slila měď se železem.

Kip zkusil opatrně zamávat rukou před zelenými konečky antén a dron konečně něco udělal. S tichým *vrrrr-cvak* se mu z břicha vysunul malý podnos.

Na podnosu ležela obálka. Pod známkou expresního dopisu bylo napsáno tmavorudým inkoustem:

Kip Bramley

Kip si obálku vzal. Třeba je to nějaký vtípek... Pozorně se rozhlédl na všechny strany, ale nikoho podezřelého stále neviděl. Opatrně a pomalu odloupl přilepenou klopou, aby se neroztrhla.

Uvnitř místo dopisu našel minci. Byla to padesátipence. Obrátil obálku dnem vzhůru a opatrně s ní zatřásl. Nic dalšího nevypadlo.

„Co to...?“

Když zvedl zrak od obálky, zůstala věta nedopovězená. Dron totiž zmizel.

Na stolcích pod stromem už si několik lidí chystalo šachovnice. Mezi větvemi svlečenými zimou donaha se ke Kipovi nesly jejich hlasy.

„Konečně je tu jaro.“

„Nemůžu uvěřit, že už je tak teplo a můžeme hrát zase venku.“

Kip vrátil minci do obálky, pečlivě ji uložil do batohu a začal slézat ze stromu. Co nevidět dorazí i všichni ostatní – mladí i staří, malí i velcí –, všichni spojení svou láskou ke královské hře.

Po schůzce šachového klubu už na něj čekala Ashley. Aby si zasloužila svou odměnu, musela Kipa vyzvednout a odvézt domů na sídliště Eelstowe. Jako obvykle ho před bytem vyhodila z auta jako znuděný poslíček, co má na práci mnohem příjemnější věci.

„Hned jsem zpátky,“ řekla s pohledem upřeným na displej telefonu.

Často se nedalo poznat, jestli mluví s ním, anebo jenom nahlas předčítá esemesky.

Kip vešel do bytu, posadil se k malému kuchyňskému stolu a vytáhl z batohu obálku.

Kdo by mi posílal padesát pencí? Dronem? uvažoval.

Ale omyl to být nemohl. Na obálce stálo velkými rudými písmeny jeho jméno. Kip přejížděl špičkami prstů po sedmi hranách mince. Nebývají padesátipence obvykle stříbrné? Tahle byla zlatá. A ještě něco na ní bylo jinak, tím si byl Kip jistý, ale momentálně nemohl přijít na to, co to je.

Musím najít nějakou jinou a porovnat je.

Vyprázdnil obsah oprýskaného hrnku, kam tatínek házel drobné. Mezi spoustou penny se našťěstí zaleskla jedna padesátipence. Kip ji položil vedle zlaté mince.

Na rubu stříbrné mince byl lev. Na zlaté to byla podivná svíčka s plamínky na obou koncích. Když pak mince otočil, na té stříbrné uviděl portrét královny, kolem něž bylo v oblouku zapsané její jméno a letopočet. Na zlaté minci byla také královna, ale místo jména se nad ní skvěla tři slova:

ZMĚŇ SVŮJ SVĚT

Zvenku se ozvalo zacinkání klíčů a Kip kvapně vrátil minci zpátky do obálky přesně ve chvíli, kdy se otevřely dveře.

Pointerovi

Rodina Pointerových bydlela o několik vchodů dál. Pan Pointer pracoval pro městskou radu jako správce všech zhruba šedesáti bytů v jejich budově. Jeho dcera Ashley vloni dokončila školu. Teď si vydělávala peníze tím, že prodávala na internetu vinylové gramodesky z druhé ruky. Brzy nato, co se Bramleyovi přistěhovali, ji Kipův táta Theo najal, aby s Kipem trávila čas, když měl Theo v práci noční směny nebo přesčasy, což bylo skoro denně.

„Vážně to musí být? Je tak otravná,“ postěžoval si Kip už po pár týdnech. „A já jsem dost starý, abych se o sebe postaral sám.“

Theo zvedl z okenního parapetu rodinnou fotografii a pohladil palcem sklo.

„Jen mám o tebe starost, to je všechno...“

Pak táta zamrkal, aby zahnal slzy, pevně Kipa objal a Kip cítil, jak i jeho pálí oči.

„Promiň. Já vím, tati. To nic, Ashley není zase tak hrozná.“

Z myšlenek ho vytrhla dlaň, která mu zamávala před obličejem.

„Haló, Kippere,“ zabroukala Ashley.

Opřela se o ledničku, s mlaskáním si vyšťourávala ze zubů zbytky jídla a přitom vzala do ruky další upomínku od energetické společnosti s velkými, křiklavými písmeny psanou výzvou pro pana T. Bramleyho, aby zaplatil poslední účet.

„Jmenuju se Kip,“ opravil ji už podvousté.

Ale to už Ashley ječela na někoho jiného.

„Tati. TATI – jdeš?“

Obrátila se zpátky na Kipa, ale místo na něj se dívala na svůj telefon.

„Máte ucpaný dřez.“

Za Ashley se do kuchyně přišoural vyčouhlý šedovlasý pán s rezavou bednou na náradí. V patách mu kráčela rozložitá dáma s gumovými rukavicemi, mávající prachovkou.

„Zase jsi spláchl nudle do odtoku, Kipe?“ pravila paní Pointerová. „No samozřejmě.“

Zapíchla panu Pointerovi do zad žlutý prst. „Tony, to budou nudle. Hledej nudle.“

Pan Pointer zavrčel a paní Pointerová zapátrala v kuchyni po něčem zajímavém. Její hladové oči zaznamenaly obálku v Kipových rukou.

„Copak to je? Pozvánka na oslavu? No samozřejmě. Vidiš, Ashley, už si našel nové kamarády. Neříkala jsem to?“

Ashley odlepila zrak od telefonu.

„Co to je?“

„Od koho to je, drahoušku?“ vyzvídala paní Pointerová.

Kip schoval obálku za záda a couvl.

„Přesně tak... pozvánka na oslavu. Od... ehm... já se hned vrátím. Určitě to bude od nějaké holky...“ dozníval z kuchyně hlas paní Pointerové.

Když šel Kip schovat obálku, zavadil pohledem o jídelníček na omšelé nástěnce na chodbě a usmál se. Theo Bramley byl šéfkuchař a každý týden vymýšlel nové originální téma. Když šlo o jídlo, byl učiněný génius, uměl proměnit každodenní suroviny ze supermarketu v ďábelsky nápadité kreace.

Únor zakončila *Hostina superpadouchů* a březen zase začínal *Nechutným stolováním*. V posledních dvou dnech spolu ochutnali

několik jídel, která patřila k nejzdařilejším Theovým výtvorům všech dob.

Čtvrtek

Večeře:

*Chapadlovo-zobákové překvapení s extra slizem
Dvakrát vařená kanálová ropucha na pepřených slimáčích stopách
Nakládaná kůže zombieho v bahnitém humusu*

Pátek

Večeře:

*Polévka s očními bulvami
Sýr ve zpoceně ponožce podávaný v mokřém psím podpaží
Pudink ze vsí v nakýchané omáčce*

Tyto skvosty bude rozhodně těžké překonat, ale dnešní menu vypadalo také slibně.

Sobota

Oběd:

*Vykašlané chlupové kuličky a štěnicový kuskus
Nehťy šéfkuchaře v aspiku ze dna popelnice*

Večeře:

*Houby z prstů u nohou na zeleném toustu s kožíškem
Restovaný sloní ušní maz s tisíc let starým zelím
Zmrzlina z použité koupelové pěny se strouhanými omrzlinami*

V kuchyni se zatím začaly Ashley s paní Pointerovou o něčem dohadovat, a tak si Kip pospíšil do svého pokojíčku. Nad jeho hlavou lezla po doběla rozpálené žárovce stropního světla malá bílá můra. Kdyby se na ni Kip podíval, možná by ho napadlo, jak je možné, že se ta jemná křidélka v žáru neusmaží jako dva brambůrky.

Pinky

Jakmile byla obálka bezpečně ukrytá mezi dvěma listy velkého modrého zápisníku, Kip knihu vrátil zpátky do Pinkyina království. Tvořil ho vysoký kovový regál z bazaru se starým nábytkem, který Kip s tátou upravili a ovinuli pletivem, čímž vznikl bezpečný kotec se spoustou prostoru na běhání. Vyrábění toho malého ráje pro Pinky patřilo ke Kipovým nejšťastnějším vzpomínkám: dali tam jabloňové větve, houpačky z provazu, hračky i pohodlná hnízdečka vystlaná starými hadříky. Na tabulce přivázané k pletivu bylo velkým růžovým písmem napsáno NEBEZPEČÍ.

„Pinky, stráž ten zápisník vlastním životem! Nedovol nikomu, aby se k němu jen přiblížil.“

Pinky byla schoulená ve své oblíbené lenošce – půlce kokosové skořápky, kterou přinesl Theo z práce. Zpoza útržku Kipova dětského pyžámka vykoukla dvě očička jako kapky čokolády. Pod nimi zavětril malý čumáček uprostřed líbezného chomáčku dlouhých vousků.

Tímhle způsobem říkala: „Jsem Pinky – tvá ochranka s povolením zabíjet – a potvrzují rozkaz.“

„Ať mě na Ledhillu čeká cokoli“ zamumlal Kip, „tys mi za to stála, Pinky.“

Vtom mu zapípal telefon a Kip po něm dychtivě hrábl: mohla by to být zpráva od jeho nejlepšího kamaráda Hala. Už několik týdnů od něj neměl žádné zprávy.

Zase máme málo lidí :(Do večere jsem zpátky. Nezapomeň na úkoly. Promiň, táta

Dvojnásob zklamaný Kip nechal mobil ležet na posteli, odšoural se zpátky do kuchyně a zjistil, že mu paní Pointerová připravila na rozkládacím jídelním stole jeho talíř vykašlaných

chlupových kuliček. Teď oprášovala dvě fotky na oprýskaném okenním parapetu.

„Tahle je tak legrační,“ poznamenala nad jednoduchým rámečkem ze dřeva. „Čemu jste se smáli?“

„Vlastně ničemu,“ odpověděl Kip. „To byste tam prostě musela být.“ Ta fotka vznikla v takové té fotobudce, kam se zavřete a ona na vás vyplivne proužek čtyř různých momentek. Theo a Kip předváděli na každém obrázku hroznější a odpornější grimasu, až na ten poslední, kde byli oba odbouraní smíchy.

„A tahle! Tak krásná, taková hezká rodina.“ Paní Pointerová poťukala flekatou prachovkou zašlý zlatý rámeček.

Theo na fotce držel kolem ramen dívku s rovnátky a vlasy stočenými do dvou drdolů – Kipovu starší sestru Suzie. Ta fotka někdy Kipovi připadala opravdovější než jeho vzpomínky na ni, vzpomínky, které k němu přicházely a zase odcházely jako sluníčko, co se snaží prodrat se skrz husté mraky: jak nosila pantofle se zebřími pruhy, jak spadla z kola, jak si postavila na zahradě bunkr ze starých kartonů. Druhou paží Theo objímal hezkou paní se stejně světle hnědými vlasy, jako má Kip. Rosalind Bramleyová – nebo Rosa, jak jí všichni říkali. Na koleni chovala batole buclaté jako kynuté těsto – malého Kipa. Sluníčko jim svítilo do zad, takže jejich obličeje nebyly moc zřetelné, ale dalo se poznat, že se všichni usmívají.

„Taková tragédie,“ zamumlala paní Pointerová, jako by tu Kip nebyl. „No, není to jako z nějakého filmu?“

Kip předstíral, že si foukáním ochlazuje horký oběd, a dbal na to, aby měl pořád plnou pusou a nemusel odpovídat.

„Láska na první pohled v muzeu,“ pokračovala paní Pointerová. „Taková romantika. Ona pozná pohledného šéfkuchaře u čokoládové fontány na svatého Valentýna. Je z nich šťastná rodina... a pak taková tragédie...“

Někdy, když přemýšlel o své mamince, se Kip přistihl, jak si hraje s krystalem křemene, který nosil zavěšený na tenké kožené šňůrce kolem krku. Jakmile se na něj podíval, bylo pro něj snadné přestat vnímat všechno ostatní kolem, dokonce i žvatlání paní Pointerové.

Tenkrát před lety, jak uhodil ten blesk, našel Theo Rosu a pětiletého Kipa na stezce vedoucí od jejich starého domu k moři. Rosa v ruce pevně svírala ten úlomek křemene. I když byla v bezvědomí, ruku nepovolila. Teprve později, v nemocnici, se probudila a zavolala si Kipa k sobě. S očividným úsilím mu vtiskla krystal do dlaně a zašeptala jediné slovo: „Opatruj.“ Dělo se tehdy tolik strašných věcí a ty zaměstnávaly všechny kromě Kipa natolik, že si toho v tu chvíli nikdo ani nevšiml.

Pro Kipa byl členitý bleděmodrý krystal stejně tak krásný jako děsivý. Uvnitř bylo ukryté něco, co se zjevovalo jen v tom správném světle, a Kip to uviděl i právě teď – jantarová vlna navždy zkamenělá v okamžiku zlomu. Kipovi někdy připadalo, že když na ni zírá, je to, jako by se snažil na něco si vzpomenout.

„A jak se daří tvé mamince, drahoušku?“ zeptala se paní Pointerová, která znenadání stála vedle Kipa.

„Asi dobře,“ odušil Kip a nervózně si poposedl na židli. „Pořád stejně...“

Štěnicový kuskus mezitím vychladl tak, že ho Kip mohl zhltnout na pár polknutí. Pak odnesl talíř zpátky do kuchyně, popadl svou misku aspiku ze dna popelnice a pomeranč a vymluvil se, že musí psát domácí úkoly.

Oba pokoje v bytě byly maličké, ale Theo přenechal Kipovi ten větší, kam se vedle postele taktak vmáčkl i malý psací stůl. Kip se k němu protáhl kolem šatní skříně a položil na něj misku.

V kotci se z kokosové skořápky vynořil čumáček Pinky. Kip ji se svým obědem vyrušil teprve v polovině obvyklého desetihodinného spánku, ale její citlivý nos už pozorně věčtil želé. Nato malá

létavá veverka vyskočila ze skořápky a hbitě pelášila po pletivu, až zůstala viset hlavou dolů ze stropu boudičky někde na úrovni Kipova ucha. Zkušeně a pevně se držela drátků, přitom se jednou zadní tlapičkou škrábala pod bradou a ospale mžourala.

„Tak pojd', Kožíšku,“ řekl Kip, otevřel dvířka a pustil Pinky ven. „Dám ti kousek pomeranče, ale želé raději ne.“

Pinkyin denní rozvrh obvykle vypadal nějak takto:

4.00–5.30 šplh po laně, běh po žebříčcích, hledání schovaných oříšků

5.30–6.30 nácvik rockového vystoupení s maličkým činelem/
/rolničkou, průzkum různých spánkových poloh

6.30 –7.00 svačinka a pomazlení před spaním

7.00–17.30 schovávání se před sluníčkem v některém z následujících úkrytů:

a) houpací síť ze šály,

b) hnízdečko z ponožky,

c) kolébka z kokosové skořápky,

d) Kipova kapsa nebo místečko pod jeho tričkem, dále spánek, příležitostně přerušovaný vypísknutím, zapomenutí na schované oříšky, uprostřed spánku krátká pauza na ovocnou svačinku

17.30–18.00 cvrlikání a pomazlení po probuzení

18.00–21.00 snídaně, hra na hledání rozinky, nácvik šplhání po závěsech a plachtění, další snídaně, doprovázení Kipa do postele

21.00–4.00 hlídka u spícího Kipa

Zatímco Pinky uždibovala svůj plátek pomeranče, Kip si vzal z výběhu velký modrý zápisník a vytřepal minci z obálky na postel. Chlapec i veverka se zadívali na sedmiúhelník z lesklého kovu.

„Podívej, Pinky. Někdo mi poslal tuhle divnou padesátipenci. Ale proč? Já přece mince nesbírám.“

Pinky pustila pomeranč a pokusila se minci otočit, jako by se pod ní mohly objevit odpovědi na Kipovy otázky.

„A co teprve ten dron? Mně to prostě nedává smysl.“

Kip zamračeně otevřel zápisník. Na prvním listě stála tato slova:

Kniha čmudrlínek – Část 13

Někdy, když Kip o něčem opravdu usilovně přemýšlel, se prostor za jeho očima vyplnil líbeznými ornamenty: čmudrlinkami. Dnes, pro kluka jeho věku, už bylo to slovo trochu dětinské, ale Kipovi to bylo jedno, protože to slovo vymyslel jeho táta.

„Ty tvoje kresbičky jsou něco mezi čmáranicemi a kudrlinkami,“ řekl tenkrát. „Prostě čmudrlinky.“

Kip listoval stránkami. Čmudrlinky si kreslil, kam až mu paměť sahala, ale dodnes nenalezl správná slova, která by dovedla vysvětlit, čím přesně pro něj jsou. Připadaly mu živoucí, jako by měly žít, v nichž místo krve proudí světlo, a někdy měl dokonce pocit, jako by s nimi sdílel tep svého srdce.

Pinky zívla a vyšplhala Kipovi na paži, aby se mohla schoulit v záhybu jeho lokte. Něžně ji pohlazil prstem po sametových hnědých zádech, Pinky zavřela oči a tichounce si povzdechla.

Kip se natáhl přes stůl pro pero a taky zavřel oči, ne však proto, aby spal. Netrvalo dlouho a do jeho vědomí se odkudsi z dálky mihotavě, čeřivě prodrala první čmudrlinka. Jak ji Kip zachycoval na papír, měl pocit, jako by plul na jejích vlnkách a snášel se po jejích zářivých spirálách. A když se takhle ztratil v čmudrlince, hodiny dokázaly plynout a ubíhat jako minuty...

„Ťuky ťuk...“

Dveře se pootevřely nejdřív na škvírku, pak dokořán a dovnitř vešel Theo Bramley. Byl to nevysoký muž se širokými rameny, laskavým obličejem a upravenými vousy v barvě soli a pepře.

„Promiň, že jdu tak pozdě,“ řekl. „Ale dobrá zpráva je, že nám začíná víkend... právě teď!“

Na zvuk Theova hlasu se Pinky se vzrušeným zaštěbetáním probudila. Kip vyskočil a utíkal si pro objetí vonící čerstvě upečeným chlebem. Theo podrbal klouby na rukou hebké strniště Kipových vlasů. Posadili se na postel a Pinky poletovala mezi svými dvěma oblíbenými lidmi jako hnědobílá šmouha, dokud Theo nevytáhl z kapsičky košile kousek lahodné sladké brambory. Pinky ho jemně uchopila mezi zoubky, začala ho uždibovat a tiše přitom pištěla.

Theo vstal a chtěl urovnat přikrývku. Vtom se z postele svezl na zem Kipův mobil.

„Ozval se ti dneska Hal?“ zeptal se Theo opatrně a položil mobil na stůl.

Před několika měsíci, když Theo skončil ve své staré práci, se přestěhovali do Londýna a skončili v tomhle bytě na sídlišti. Pro Kipa to znamenalo, že musí nastoupit do nové školy – Veřejné akademie Ledhill – a opustit svého nejlepšího kamaráda Hala.

Nejdřív si Kip s Halem volali a psali v jednom kuse a navštěvovali se o víkendech, kdykoli to šlo. Ale pak přišla katastrofa: Hal se se svou rodinou odstěhoval do Austrálie. A jak plynuly týdny, Halovy odpovědi přicházely stále později a Kip se cítil stále osamělejší.

„Asi má hodně práce,“ odpověděl Kip.

„Hm, určitě zůstanete napořád dobří kamarádi. Ale Hal začal žít úplně nový život na druhé straně zeměkoule. Bude si muset najít nové kamarády tam.“

Theo se podíval na nedokončený ornament v Knize čmudrlinek.

„A co na Ledhillu? Už to jde líp?“

Kip se pokusil zatvářit statečně. Nechtěl tátovi přidělovat další starosti.

Jeho třída se dala rozdělit do tří skupin. Za prvé tu byli sportovci, jenže Kipovi se nelíbilo, jak se pořád perou pro zábavu a dobírají si děti, kterým se v tělocviku tolik nedařilo. Nezapadal ani do druhé skupiny – chytráků: ti jen pořád básnili o tom, jak jsou geniální, věčně něco počítali a chvástali se tím, kde získali jaký diplom. A poslední, pohodáři, si jen utahovali ze všeho, co kdo řekl, a posmívali se každému, kdo si dovolil dobře se učit.

Pak tu byla Snobiková.

Příjmení Kipovy třídní učitelky a obávané kantorky přírodovědy znělo vlastně Kibonsová. Když ho ale Kip přečetl pozpátku, připadalo mu, že se k ní hodí mnohem líp.

Když se Snobiková žáků na něco ptala, znělo to, jako by je všechny považovala za hlupáky. Když jí na něco neodpověděli okamžitě a napoprvé, dokonce jim říkala, že jsou „tupí“ nebo „beznadějní“. A nejhorší ze všeho bylo, že když na její otázky odpovídal Kip, vždycky polykala zívnutí.

Kipův výraz „je to v pohodě“ však tátu neobalamutil.

„Neměl bych si promluvit s paní Kibonsovou?“ nabídl.

„Ne, to určitě ne,“ odpověděl honem Kip. „Myslím, že to není dobrý nápad.“

„Nechceš pozvat nějakého kamaráda, aby šel s námi na lezecskou stěnu?“ zeptal se Theo.

Na to Kip neodpověděl. Nevěděl o nikom, koho by mohl nazvat kamarádem, a už vůbec ne tím nejlepším.

„Tak počkáme do konce školního roku a uvidíme, jestli se to do té doby urovná.“

Kip přikývl, i když věděl, že do prázdnin zbývá celá věčnost.

„Koukni, co jsem našel,“ změnil raději téma.

To s tím dronem si nechám radši pro sebe. Nejspíš ho ovládalo nějaké znuděné bohaté dítě. Nechci, aby se táta naštvál a přestal mě třeba pouštět do šachového klubu.

Theo si od něj vzal zlatou minci.

„Hmmm,“ zabručel, „to je neobvyklé. Panna – je to zlato od leprikonů, co ti splní tři přání. Orel – patří do automatu na nápoje v tajné centrále MI5.“

Hodil si mincí.

„Panna.“

Hodiny v chodbě šestkrát zazvonily.

„Radši se půjdeme najíst,“ pronesl Theo a vrátil Kipovi minci.
„Nevím, jak ty, ale já bych snědl celého slona.“

„Myslím, že máme jen sloní ušní maz,“ odpověděl Kip a snažil se přitom tvářit vážně. „Tak si dáš dvojitou porci?“

Automat

Další den, tak jako každá krásná neděle, byl plný příslibů. Kip i jeho táta si hověli celé dopoledne a prolenošili se až do oběda. Ale jako každou neděli, odpoledne až příliš rychle zestárlo ve večer a vzápětí už přidupalo pondělí, aby kratičký víkend rozdrtilo podpatkem.

Kip sedával ve třídě většinou vzadu, aby se nemusel do ničeho příliš zapojovat. Toho mdlého pondělního rána každou chvíli sahal do kapsy pro chladnou, hladkou minci, aby se ujistil, že tam pořád je.

Když skončilo vyučování, Kip se neměl s kým loučit, a tak spěchal rovnou k bráně školy, kde na něj měla čekat Ashley. Cestou minul Ollyho Gortona, kluka ze své třídy, který si dal za životní cíl chovat se ke Kipovi tak nepřátelsky, jak to jen půjde. Olly se v jednom kuse vytahoval se svým loveckým nožem, jako by se mu zamlouvala představa, že jsou z něj všechny ostatní děti nervózní.

Hlavně se neohlížej, úpěl v duchu Kip. Neptej se mě, kdo je Ashley.

Kip si vzpomněl na mučící židli ve třídě a bezděčně se prohnul v zádech.

Posledních pár týdnů mu někdo neustále vyměňoval židli. Místo té své nacházel u lavice náhradní židli, ze které čouhal ostrý hřebík, a měl podezření, že mu tak Olly přede všemi vyhlašuje válku. K otevřenému boji nedošlo, ale zanedlouho někdo Kipovi nakreslil na lavici třpytivým růžovým fixem obrys nože. A mučící židle se objevovala znovu a znovu.

Kip zaklepal Ashley na rameno a tak rychle, jak dovedl, pokračoval v chůzi.

„Hoří snad?“ zaprotestovala Ashley, protože nezvládala zároveň psát textovku a udržet krok s Kipovým vražedným tempem. „Počkej! Musím ještě koupit rajčata.“

Kip zůstal stát před obchodem a krátil si čekání pozorováním mravence, který vlekl velký drobek. Sledoval ho až za roh samoobsluhy a najednou se ocitl před prodejním automatem na žvýkačky, jenž trůnil na vršku tlustého černého sloupku.

Je tu nový. Museli ho sem dát teď přes víkend, pomyslel si.

Horní část automatu byla průhledná a místo žvýkaček v ní Kip viděl hromádku umělohmotných vajíček. Spodní část byla vyrobená z oceli, do níž byla vyražená tři slova:

ZMĚŇ SVŮJ SVĚT

Kip vytáhl z kapsy zlatou minci a přečetl si nápis nad hlavou královny.

Já věděl, že jsem to už někde viděl.

Byla taková spousta věcí, které si ve svém světě přál změnit, ale byla mezi nimi jen jediná, na které doopravdy záleželo. Špičky jeho prstů nahmataly obrys přívěsku s krystalem, který měl jako vždy bezpečně schovaný pod tričkem.

Byla jen jediná možnost.

Mince zachrastila v automatu a o pár vteřin později vypadlo do spodní zásuvky umělohmotné vajíčko. Když ho Kip vytáhl, cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Vajíčko se dalo snadno rozšroubovat a uvnitř našel Kip dvě věci: podlouhlý odznáček, polepený ochrannou fólií, a kousek složeného papíru.

To jako vážně? Pitomý odznáček? Takový podfuk!

Strčil si odznáček do kapsy a rozbalil papírek. Doufal, že na něm najde něco slibnějšího, ale to poslední, co očekával, byla osmisměrka.

Téma znělo „Druhy energie“ a v mřížce bylo tmavorudým inkoustem zakroužkováno osm písmen, která svým uspořádáním připomínala siluetu briliantu. Na prázdné místo pod osmisměrkou někdo, také rudým inkoustem, cosi napsal. Kip rozeznal stejný rukopis jako na obálce.

Druhou polovinu už máš.

V hlavě mu hučely otázky jako voda ve vodní elektrárně.

Druhou polovinu čeho? Jak je vůbec možné, že je to všechno určeno mně? Kdo mohl vědět, že do automatu hodím tu minci a že mi vypadne přesně tohle vajíčko?

Kip vyndal z kapsy odznáček. Při bližším prozkoumání zjistil, že je rozbitý – vzadu chyběl špendlík, kterým by se dal připnout k oblečení.

Fólie šla snadno stáhnout a odhalila obrázek červené svíčky se šestiúhelníkovým vzorem včelí plástve. Na každém konci svíčky hořel bílý plamínek a v každém plamínku bylo zlaté oko.

Stejný obrázek jako na minci!

Všechny ty události přestávaly vypadat náhodně. Bylo těžké tomu uvěřit, ale tohle očividně někdo naplánoval. Někdo se mu pokoušel něco sdělit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Deset hádanek***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.